

[Inger Gautier Schmit.]

der jo ved, at Menighederne er ganske overordentlig uenige netop om Løsningen af disse Spørgsmaal, dog være klar over, at en saadan Ordning absolut vilde medføre en Splittelse indenfor det, som nu er en samlet Enhed. Det vilde medføre Oprettelse af forskellige store Frikirker i vort Land, og vi maatte fra vor Side meget beklage, om Udviklingen kom til at gaa i den Retning.

Med Hensyn til den engelske Statskirkeordning fremsatte det ærede Medlem den interessante Udtalelse, at det var en nedværdigende Ordning derovre, at Staten skulde til at diskutere disse Spørgsmaal. Jeg skal for saa vidt ikke komme ind paa, om det er nedværdigende eller ej — det var ikke det, jeg ønskede at fremhæve; jeg ønskede kun at fremdrage et Eksempel paa, at man ude i Menighederne kan risikere, at man i et folkevalgt Kirkeraad kom til saadanne Resultater med Hensyn til de indrekkelige Spørgsmaal, at det vakte den voldsomste Opposition indenfor en anden Fraktion i Kirken. Et Kirkeraad, eller hvad man vil kalde det, er altsaa ingen Garanti for Ro i Kirken, ingen Garanti for en god Varetagelse af de aandelige Værdier i Kirken.

Dahl: Jeg har kun en lille Bemærkning at gøre til den ærede Ordfører for det radikale Venstre.

Maa jeg først i Tilslutning til, hvad den ærede Forslagsstiller udtalte om, at der var en Modsigelse imellem den Anskuelse, den ærede radikale Ordfører tidligere har haft, og den, han nu har, sige, at saa er der dog altsaa kommet noget nyt frem under denne Debat, idet den ærede radikale Ordfører helt har forladt det Standpunkt, hvorfra han tidligere har søgt at hævde sin Modstand imod dette Forslag, og er gaaet over til et andet Standpunkt. I 1925, altsaa første Gang da dette Forslag var til Behandling, begyndte den ærede Ordfører for det radikale Venstre sin Tale med at sige:

„Efter at have hørt de forskellige Ordføreres Udtalelser og Synspunkter med Hensyn til denne Sag er jeg paa det rene med, at det i hvert Fald ikke er ud fra ensartede Motiver, man kan gaa sammen om Nedsættelse af et kirkeligt Udvalg.“

Altsaa akkurat det samme, som er blevet fremført i Dag for tredje eller fjerde Gang af den ærede Ordfører for Venstre: det er ud fra modsatte Motiver, man ønsker

Sagen fremmet. Ved denne Lejlighed var det lidt mere afdæmpet, „det er i hvert Fald ikke ud fra ensartede Motiver“. I Dag udtalte den ærede Ordfører for de Radikale: Forskellen imellem Socialdemokraterne og de Konservative er ikke stor — og saa søgte han at bevise, at den var meget ringe, at de to Partier — altsaa tvært imod hans Udtalelser første Gang, han udtalte sig om denne Sag — handler ud fra væsentligt ensartede Motiver. Det kan man i og for sig ogsaa godt sige, thi Socialdemokratiet betoner det første, nemlig Adskillelsen imellem Stat og Folkekirke, og hævder, at Kirken skal være fuldstændig eneraadende over alle sine indre Anliggender, eller rettere sagt, at Menighederne, de enkelte Menigheder, skal være fuldstændig eneraadende over deres forskellige indre Anliggender. Vi mener saa naturligvis, ud fra al menneskelig Erfaring, at en større eller mindre Kreds af Menigheder, der føler, at de har noget til fælles, vil slutte sig sammen og danne et Kirkesamfund, og saa kommer den ærede Forslagsstiller og siger: Ja, det er netop det, vi ønsker, at de skal forene sig efter aandelige Motiver. Dette er den ærede radikale Ordfører — og det undrer mig i allerhøjeste Grad — Modstander af, idet han egentlig — det er Konsekvensen af hans Standpunkt — ønsker den Tilstand fortsat, hvorunder Staten skal være Politimester og sørge for, at den ene Menighed, det ene Kirkesamfund ikke, om jeg saa maa sige, foruretter det andet. Det er en Anskuelse, som jeg i hvert Fald ikke tror den ærede Ordførers Meningsfælle, det ærede Medlem af det andet høje Ting Pastor Povlsen deler; han er tværtimod af den modsatte Anskuelse: at det skal staa Menighederne frit for, naar Adskillelsen har fundet Sted — den, som de Radikale jo ogsaa har paa deres Program —, at slutte sig sammen og danne Kirkesamfund. Det er den ærede radikale Ordfører her i Tinget bange for skal have til Følge, at der dannes et stort Kirkesamfund, noget i Retning af en Folkekirke vel, at det skal blive en Slags Spændetrøje. Ja, saa maa de Menigheder, der vil slutte sig til dette Samfund, selv om, hvorvidt de vil gaa ind under denne Spændetrøje eller ej. De skal, hvis de ellers hører til den evangelisk-lutherske Kirke i Grundlovens Forstand, have Ret til deres Andel i Kirkemidlerne og Ret til Brug af Kirkerne; saa mener vi, de har faaet, hvad der tilkommer dem, og saa skal de have fuldstændig Frihed til at